

กลิ่นฝน และกระดาศเก่า

นิยายรักโรแมนติก

ร้านหนังสือเก่าที่ตกทอดจากยาย
ชายแปลกหน้าที่มาเยือนทุกครั้งที่ฝนตก
และความลับที่ทำให้ทั้งสองผูกพันกันโดยไม่รู้ตัว

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

| บทที่ ๑ — ชายในวันฝนตก

ร้านหนังสือมือสองชื่อ "กระดาศและกาลเวลา" ซ่อนตัวอยู่ในตรอกแคบย่านบางลำพู เป็นตึกแถวเก่าสองชั้นที่ยายของนภัสสร เปิดมาตั้งแต่ก่อนนภาจะเกิดเสียอีก กลิ่นกระดาศเหลืองผสมกลิ่นไม้ขึ้นจากหน้าฝนเป็นกลิ่นที่นภาคุ้นเคยยิ่งกว่ากลิ่นตัวเอง

นภาเริ่มช่วยร้านต่อจากยายเมื่อสามปีก่อน หลังยายเสีย เธอเรียนจบมาด้านวรรณกรรม ทำงานประจำอยู่พักหนึ่งก่อนตัดสินใจกลับมาดูแลร้านที่ทุกคนบอกว่า

"ขายไม่ออกหรอก สมัยนี้ใครยังอ่านหนังสือกระดาษ" แต่ภาไม่สนใจเสียงเหล่านั้น เธอรักกลิ่นนี้ รักแสงที่ลอดผ่านชั้นหนังสือยามบ่าย และรักความเงียบที่ไม่มีที่ไหนให้อีกแล้ว

ทุกครั้งที่ฝนตกหนัก จะมีชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีเรียบ ถิ่นร่มสีดำที่หยดน้ำเป็นทาง เดินตรงไปยังโต๊ะไม้เล็กๆ ริมหน้าต่างโดยไม่พูดอะไร หยิบหนังสือสถาปัตยกรรมเล่มเดิมจากชั้นเดิมมานั่งอ่านเงียบๆ จนฝนหยุด แล้วก็เดินจากไปโดยไม่หันได้ทักทาย

ภาสังเกตเขามาหลายเดือนแล้ว รู้ว่าเขาซื้ออะไรจากบัตรเครดิตที่วางบนโต๊ะครึ่งหนึ่งตอนจ่ายเงิน — **คุณากร สินธุเสน** — แต่ไม่เคยกล้าถามอะไรมากกว่านั้น เขาดูเหมือนคนที่อยากอยู่กับความเงียบมากกว่าคำพูด

จนกระทั่งเย็นวันหนึ่ง ฝนตกลงมาหนักผิดปกติ ลมพัดแรงจนป้ายหน้าร้านโยกไปมา คุณากรเดินเข้ามาทั้งตัวเปียกโชก ผมเปียกแปะติดหน้าผาก มือหนึ่งยังกอดหนังสือปกแข็งเล่มหนาไว้แนบอก รวากับกลิ่นมันจะเปียกมากกว่ากลิ่นตัวเองหนาวสั่น

"ขอโทษที่ เสื้อผมเปียกทำน้ำหยดเลอะพื้นร้าน" เขาพูดขึ้นเป็นประโยคแรกที่ภาได้ยินจากเขาในรอบหลายเดือน เสียงทุ้มต่ำแต่สุภาพ

ภาไม่ตอบทันที เธอเดินไปหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กที่เก็บไว้หลังเคาน์เตอร์มายื่นให้ พร้อมกับถว้ยซาอุนๆ ที่เพ่งขงเสร็จ *"นั่งรอฝนซาก่อนค่ะ ไม่ต้องรีบ"*

เขามองหน้าเธอนานกว่าปกติสักหนึ่งจังหวะ ก่อนจะยิ้มบางๆ เป็นครั้งแรกที่นภาเคยเห็น *"ขอบคุณครับ"* เขาพูด แล้วรับผ้าขนหนูมาซับผมเบาๆ

คืนนั้นฝนไม่หยุดจนดึก ทั้งคู่นั่งอยู่ในร้านที่มีแค่แสงไฟสีเหลืองอุ่นๆ กับเสียงฝนกระทบหลังคาสังกะสี นภาไม่รู้ตัวว่าตัวเองเริ่มพูดคุยกับเขามากกว่าที่เคยพูดกับใครในรอบปี

| บทที่ ๒ — หนังสือที่ไม่มีใครหยิบ

นับจากคืนฝนหนักคืนนั้น คุณากรเริ่มพูดคุยกับนปามากขึ้นทุกครั้งที่แวะมา แม้จะยังคงมาเฉพาะวันที่ฝนตกเหมือนเดิม เขาเล่าว่าตัวเองเป็นสถาปนิก ทำงานอยู่บริษัทออกแบบแห่งหนึ่งกลางเมือง ส่วนนภาก็เล่าเรื่องยาย เรื่องร้าน เรื่องหนังสือแต่ละเล่มที่มีเรื่องราวซ่อนอยู่ในนั้น

วันหนึ่งขณะจัดชั้นหนังสือ นภาพบว่าหนังสือสถาปัตยกรรมเล่มที่คุณากรอ่านประจำนั้น มีลายมือเขียนเล็กๆ ที่ขอบกระดาษเกือบทุกหน้า ลายมือนุ่มนวลของผู้หญิง เขียนโน้ตแปลกๆ อย่าง *"ตรงนี้สวย เอาไปทำบ้านให้ลูกสักวัน"*

"นั่นเป็นหนังสือของแม่ผม" คุณากรพูดขึ้นเงิบๆ เมื่อเห็นนภาถือหนังสือเล่มนั้นอยู่ *"แม่เคยพาผมมาร้านนี้ตอนเด็กๆ ทุกครั้งที่ฝนตก แม่ชอบพูดว่าเสียงฝนกับ"*

กลืนกระดาศเก่าทำให้ใจสงบที่สุด"

นภายุคนี้ ไม่กล้าถามต่อ แต่คุณากรเล่าต่อเองอย่างช้าๆ ว่าแม่ของเขาเสียไปหกปีก่อนด้วยโรคหัวใจ และหนังสือเล่มนี้เป็นสิ่งเดียวที่เขายังพอรู้สึกใกล้ชิดกับแม่ได้ เขากลับมาร้านนี้ทุกครั้งที่ฝนตกเพราะมันเป็น "วันที่แม่เคยพามา" ไม่ใช่เพราะบังเอิญเลยสักครั้ง

"ขอโทษที่ไม่เคยบอกตรงๆ" เขาพูด สายตาแอบมองนภา "ผมแค่กลัวว่าถ้าพูดออกไป มันจะกลายเป็นเรื่องเศร้าเกินกว่าจะคุยกันได้ง่ายๆ"

นภายิ้มเบาๆ แล้วส่งหนังสือเล่มนั้นคืนให้เขาด้วยมือทั้งสอง "ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ ฉันดีใจนะที่รู้ว่าทำไมคุณถึงมาร้านนี้ ไม่ใช่แค่เพราะฝน"

จากวันนั้น ทั้งสองเริ่มมีนัดกันแบบไม่ได้นัด — ทุกครั้งที่ฟ้าครึ้มฝน คุณากรจะส่งข้อความมาถามว่า "ร้านเปิดไหมวันนี้" ทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว และนภาก็จะขงซาไว้ออเสมอ

| บทที่ ๓ — กระดาศที่ทำให้เข้าใจผิด

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ดำเนินไปอย่างอบอุ่นได้เกือบสองเดือน จนกระทั่งเช้าวันหนึ่งนภาพบเอกสารแผ่นหนึ่งสอดอยู่ใต้ประตูร้าน เป็นหนังสือแจ้งจากบริษัท

พัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ระบุว่าตึกแถวทั้งบล็อกรวมถึงร้านของเธอ อยู่ในแผนที่จะ
ซื้อเพื่อก่อสร้างเป็นคอนโดมิเนียม และที่มุมกระดาศมีตราสัญลักษณ์บริษัท
ออกแบบที่คุณากรทำงานอยู่

นภาารู้สึกเหมือนพื้นใต้เท้าหายไป เธอไม่เคยบอกใครว่าแอบชอบคุณากรมากแค่ไหน
ไหน แต่ตอนนี้กลับรู้สึกเหมือนถูกทรยศ เธอเริ่มคิดว่าที่เขามาร้านบ่อยๆ อาจเป็น
เพราะต้องมาสืบหาพื้นที่มากกว่าเรื่องความรู้สึกจริง

เย็นวันนั้นฝนตกอีกครั้ง คุณากรเดินเข้ามาพร้อมรอยยิ้มเหมือนเดิม แต่หน้าวาง
เอกสารนั้นลงบนโต๊ะโดยไม่พูดอะไร สายตาเย็นชากว่าที่เคยเป็น

"คุณมาร้านนี้ทุกครั้งเพราะเรื่องนี้ใช่ไหม" เธอถามเสียงสั่นเบาๆ

คุณากรมองเอกสารนั้นแล้วนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจยาว "ผมรู้เรื่องแผน
พัฒนานี้มาก่อนจริง เพราะบริษัทผมเป็นคนออกแบบ แต่ผมคัดค้านมันมาตลอด
หกเดือน" เขาพูดพลางล้วงโทรศัพท์ออกมาเปิดอีเมลให้ดู เป็นข้อความยาวที่เขา
ส่งถึงหัวหน้าโครงการ ขอให้เว้นตึกแถวบล็อกนี้ไว้ เพราะเป็น "สถานที่ที่มีความ
หมายส่วนตัวอย่างยิ่ง"

"ผมตั้งใจจะบอกคุณอยู่แล้ว แต่ยังหาจังหวะไม่ได้ ผมไม่อยากให้คุณกังวลก่อนที่
ผมจะแก้ปัญหาให้เรียบร้อย" เขาพูดเสียงเบาลง "ผมขอโทษที่ปล่อยให้คุณเจอ
เอกสารนี้ก่อนที่ผมจะได้อธิบาย"

นภานิ่งเงียบ ใจหนึ่งอยากเชื่อเขาเต็มที่ อีกใจหนึ่งยังหวาดกลัวกับความไม่แน่นอน

เธอได้แต่พูดเบาๆ ว่า "ฉันขอเวลาคิดสักหน่อยนะคะ"

คืนนั้นคุณากรเดินออกจากร้านไปท่ามกลางสายฝน โดยไม่มีใครในสองคนรู้ว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่

| บทที่ ๔ — ฝนครั้งสุดท้ายที่ไม่เหงา

สองสัปดาห์ผ่านไปโดยไม่มีข่าวจากคุณากร นภาใช้เวลาช่วงนั้นทบทวนตัวเอง อ่านอีเมลที่เขาเปิดให้ดูซ้ำในความทรงจำ และเริ่มเข้าใจว่าความกลัวของเธอเองต่างหากที่ทำให้ผลักไสคนที่จริงใจออกไป

เช้าวันหนึ่ง มีจดหมายจากเขตวัฒนธรรมกรุงเทพฯ ส่งมาถึงร้าน แจ้งว่าตึกแถวบล็อกนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็น "อาคารอนุรักษ์" อย่างเป็นทางการ พ้นจากแผนรื้อถอนทั้งหมด พร้อมกับมีชื่อผู้เสนอเรื่องแนบท้าย — **คุณากร สินธุเสน**

นภาพากอดจดหมายไว้อย่างแน่น น้ำตาไหลออกมาโดยไม่ทันรู้ตัว เธอรีบเปิดโทรศัพท์ส่งข้อความหาเขาทันที เพียงประโยคเดียวว่า "วันนี้ฝนจะตกไหมคะ"

ไม่ถึงสิบนาที ฟ้าที่มีดครึ้มมาทั้งวันก็ปล่อยสายฝนลงมาราวกับตั้งใจ และประตูร้าน "กระดาศและกาลเวลา" ก็เปิดออก คุณากรยืนอยู่ตรงนั้น เปียกปอนเหมือนวันแรกที่เขาเข้ามาในร้าน มือหนึ่งยังถือหนังสือของแม่เล่มเดิมแนบอก

"ผมรู้เรื่องนี้มาหกเดือนเพราะไม่อยากให้ที่แม่รักหายไป" เขาพูด เสียงสั้นเล็กน้อย "แต่ตอนนี้ผมอยากสู้เพื่ออีกเหตุผลหนึ่งด้วย... เพราะที่นี้มีคุณอยู่"

นภายืนนิ่งอยู่หลังเคาน์เตอร์ไม้เก่า มองชายที่เปียกฝนตรงหน้า แล้วเดินอ้อมออกมาหาเขาโดยไม่รอช้าอีกต่อไป

"บางทีความรักก็ไม่ได้เริ่มจากคำพูดสวยหรู แต่เริ่มจากคนสองคนที่ยอมเปียกฝนเพื่อมายืนอยู่ตรงหน้ากัน"

เธอยื่นมือไปรับหนังสือเล่มนั้นจากอ้อมแขนเขา วางมันลงบนชั้นในตำแหน่งที่มันควรอยู่มาตลอด แล้วหันมายิ้มให้เขาอย่างที่ไม่เคยยิ้มให้ใครมาก่อน

"ฝนตกทุกครั้งที่คุณมา" นภาพุดแผ่วเบา "ต่อไปนี้ ไม่ว่าฝนจะตกหรือไม่ตก ร้านนี้ก็เปิดรอคุณเสมอ"

ร้านหนังสือเล็กๆ ในตรอกเก่ายังคงตั้งอยู่ที่เดิม กลิ่นกระดาษเหลืองผสมกลิ่นฝนยังคงลอยอยู่ในอากาศ เพียงแต่ตอนนี้มีเสียงหัวเราะของคนสองคนแทรกอยู่ท่ามกลางความเงียบที่เคยมีแค่เสียงฝนกระทบหลังคาสังกะสี

บางความรักเริ่มต้นจากความเงียบ

เติบโตขึ้นท่ามกลางสายฝน

และลงหลักปักฐานอยู่ในที่ที่กลิ่นกระดาสเก่ายังคงหอมอยู่เสมอ

— จบบริบูรณ์ —